

man ikke kan komme. Jeg har egentlig ikke det Indtryk, at dette Forslags Forelæggelse skulde gøre Forhandlingen lettere, men man kan jo haabe. Man kan jo haabe, at der nu kommer samlede Overvejelser, under hvilke dette Forslag drages med ind, og at vi saa kunne se Udvalgets Overvejelser fremmede saaledes, at vi snart kunne komme til at forhandle denne store Sag her i Salen. Indtil nu har der egentlig ikke vist sig en eneste Udsigt til en Ordning. Ingen kan i dette Øjeblik her paa Rigsdagen sige, hvorledes denne Sag vil blive endelig afgjort. Det forekommer mig paa Tide, naar vi allerede ere i Midten af April, om de Herrer, der have med denne Sags Afgørelse at gøre, og det er netop de tvende Herrer, der talte først, kunde komme til Enighed og forelægge Sagen for dette Ting, saaledes at den højtærede Finansminister kunde vide — jeg vil ikke bruge et saa stærkt Udtryk som, om han er købt eller solgt, men om han faar Fred med dette Ting eller ej.

Estrup: Det er ikke for at yde noget Bidrag til Drøftelsen af selve det foreliggende Forslags Indhold, at jeg har begæret Ordet, men kun for til dets Fremkomst at knytte to Bemærkninger.

Den ene er den, at det har glædet mig, at Finansministeren ved at forelægge et Forslag om en Forandring i Toldloven for at indvinde en lille Million aarlig til Formindskelse af vor store Underbalance har vist, at Bestemmelsen om en Revision af Toldloven i Oktober 1916 ikke er til Hinder for overhovedet at foretage Forandringer i Toldloven inden den Tid. Det har glædet mig, og hvorfor? Fordi det, naar denne lille Forandring efter Regeringens Mening er tilstedelig for at opnaa en lille Fordel, ogsaa maa være tilstedeligt for andre at ønske større Forandringer i Toldloven for at opnaa større Fordele, uden at man skal møde den Indvenning, at det er urigtigt, fordi Toldloven har en bestemt Revisionsfrist. Dette glæder mig, fordi jeg er en af de mange, der i Toldloven af 1908 se en af Hovedgrundene til vor finansielle Misere, og fordi jeg føler mig forvisset om, at man trods alle Forsøg og trods al den gode Villie, som utvivlsomt er til Stede og ogsaa er kommen til Orde fra Regeringens Side om at ville naa frem til en fornuftig Finanshusholdning, ikke vil kunne naa denne uden at foretage meget betydelige Ændringer i Toldloven af 1908.

Af denne Grund har altsaa dette Forslags Fremkomst glædet mig.

Den anden Bemærkning, jeg vil tillade mig at gøre i Anledning af dette lille Lovforslag, er den, at vistnok ikke faa have frydet sig ved i det at se det sidste nye finansielle Forslag i denne Samling. Dette er en Forventning, som under normale Forhold er ganske berettiget, men som desværre under vore saafuldstændig abnorme Forhold ikke gælder. Disse fuldstændig abnorme Forhold bestaa deri, at vi endnu ikke efter flere Maanedes finansielle Overvejelser ere komne til en Drøftelse af, paa hvilken Maade en Udgift af Størrelse omtrent som det halve af hele Finanslovens Udgiftsside, en Udgift, der skal betales den 27. Juli dette Aar med 54 Mill. Kr. — det er vor Vekselgæld, jeg taler om — skal klares. Derom har der, mig bekendt, endnu ikke været ført Forhandling under hele denne Samling, og det forekommer mig derfor at være ret naturligt, at man længes efter at høre noget om den Sag, at man længes efter, at faa at vide, hvorledes Regeringen agter at søge disse 54 Mill. Kr. Vekselgæld dækket. Man kan jo skønne, at man vanskelig vil kunne faa det Svar fra Regeringen: Vi kunne dække den med de Midler, vi raade over — altsaa med Overskudsindtægten, med disponible Fonds, o. s. v. Jeg tror ikke, at man behøver at afvente et saadant Svar. Svaret maa nødvendigvis blive, at hele denne Vekselgæld eller en stor Del deraf maa søges dækket ved nye Laan. Men Bemyndigelse til nye Laan kan kun gives ved Lov, og altsaa er Forventningen om, at man ikke skal se flere nye finansielle Love, sikkert forgæves, thi en saadan Lov maa komme frem. Det forekommer mig at være ret ønskeligt, at vi nu, da vi allerede ere noget over den sædvanlige Tid for Rigsdagssamlingen, ogsaa kunde have Udsigt til paa dette Sted at faa behandlet et Lovforslag om Bemyndigelse til at skaffe disse Penge og faa det fremlagt ikke blot saa tidlig, at der inden Rigsdagens Slutning blev Tid til regelmæssig Drøftelse af det og til Overvejelse af dets Indhold — og ikke blot til at stemme over det uden Overvejelse —, men ogsaa saa tidlig, at Kendskabet til, hvorledes Regeringen vil dække disse 54 Mill. Kr., kunde være til Stede i Rigsdagen, inden Skattelovene faa deres sidste Behandling.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg finder ingen Grund til udførlige Ud-